

La tria per Andreu Loncà

LES DONES LECTORES

Les dones lectores, que són les que mantenen el negoci de la venda de llibres, arrufaran el nas davant d'aquesta breu i esmunyedissa novel·la. Els que hem llegit el seu assaig dit *El teló*, hi entrelluquem algunes idees que Kundera defensa. Per exemple, que en una novel·la no tot és l'argument sinó que cada novel·la dialoga amb les anteriors en conceptes com ara la ironia, el bon humor, la multiplicitat de veus i personatges. Aquest diàleg es produeix en la història. Ara vivim una època històrica complexa, irracional, amb molts nivells, que el narrador mira d'enfocar: personatges sense gaire profunditat psicològica, accions anodines o còmiques, relats forts tractats amb ironia...

La festa de la insignificança naix amb unes observacions i unes preguntes sobre els melics de les noies que

torben un personatge i acaba amb una escena bufa al jardí de Luxemburg, al costat de les memorables estàtues de les grans dames de França. Pel mig, cap argument travat clàssic. El nucli fort, substantiu, de la novel·la és una faula còmica i irònica sobre Joseph Stalin i el seu concepte de poder; sobre la idea de Kant de "la cosa en si", i el món com a representació i voluntat de Schopenhauer. Brillant.

No s'espantin: és una faula per riure que conté les idees més clares sobre la crisi política que estem vivim. Hi ha una crítica, de la natura de l'home, com qui no diu res, sobre els drets dels humans, que també és una magnífica recerca de la veritat. Aquest amor al saber és conduït pel bon humor. Aquesta idea salva la novel·la de la desesperació, de la brutalitat.

MILAN KUNDERA.

Títol: La festa de la insignificança

Editorial: Tusquets

Pàgines: 144

Entre els gestos més ben descrits: el cop de colze de la dona empenyada perquè un altre li ha salvat la vida, quan ella volia suïcidar-se llençant-se al riu.

Entre nosaltres, encara no hem sabut arribar a l'estat mental de fer broma sobre el general Francisco Franco, el seu concepte de poder, i els seus ministres.

En canvi, Milan Kundera sap fer-ho. Sap riure's dels grans dictadors. Sap que l'amor a la veritat deu ser el que et salva de la desesperació.

Per acabar, de la meditació inicial sobre el melic. Vostè té alguna idea preclara de perquè les noies joves ensenyen alegrement els seus melics? La resposta del novel·lista potser no li agradarà. Me'n parla, quan s'escaigui. Hi pensa. *La festa de la insignificança* és una faula humorística del món que vivim. Els la recomano.